

РЕШЕНИЕ

№ 739

гр. София, 01.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 24.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **7859** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Предявени да обективно съединени искиове с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, вр. чл.203 – 207 АПК.

Производството е образувано по искова молба на Т. Т. С., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. А. Т. от САК, срещу Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в периода от 06.07.2022 г. до 24.04.2023 г., в размер на 7000 лв., ведно с лихва за забава от 24.04.2023 г. до окончателното изплащане.

В исковата молба се твърди, че на 06.07.2022 г., със Заповед за № 1908/06.07.2022 г. на полицейски орган при ОПП – СДВР, на ищеца е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца“, която е отменена с Решение № 2780 от 24.04.2023 г. по адм.д. № 7046/2022 г. по описа на Административен съд - София град (АССГ). Мярката била наложена във връзка със съставен на С. АУАН, според който същият, на 06.07.2022 г. в С., е управлявал МПС „Пежо“ модел „206“ е рег. [рег.номер на МПС], собственост на Г. В. по [улица], с посока на движение от С. Скоростна Тангента към АМ „Х.“, като при извършена му проверка за употреба на наркотични вещества с Drugtest 500, АРПК-0021 бил отчетен положителен резултат за бензодиазепин. Вследствие на мярката било иззето свидетелството му за управление на моторно превозно средство (СУМПС). Чрез съдебна химикотоксикохимична експертиза рег. № И-842/27.01.2023 г. по досъдебно производство № 1036/2022 по

описа на 05 РУ-СДВР било установено, че в кръвта и урината на Т. С. не се установява наличие на алкохол или на упойващи вещества.

Ищецът твърди, че макар и уверен, че не е нарушил закона, с всеки изминал ден след налагане на ПАМ, започнал да изпитва все по-силно притеснение, че грешката се задълбочава, дори, че може да бъде наказан без да е извършил нарушението. Наложена ПАМ се отразила изключително негативно на професионалната му кариера като „шофьор“, още повече, че към момента на налагането ѝ очаквал да бъде повишен и назначен на по-отговорна и по-високо платена длъжност.

В резултат на ограничението поради невъзможност да управлява МПС, сериозно се влошило здравословното му състояние - психическо и физическо, станал депресивен, не можел да спи, сънувал кошмари. В резултат на стреса, получил силно главоболие, което наложило да приема различни лекарствени продукти. Продължителното напрежение му причинило появата на главоболие, болки в бъбреците, което наложило да търси лекарска помощ.

В периода от датата на налагане на ПАМ и до момента на отмяната ѝ, бил притеснен, защото той и семейството му изпитвали сериозни финансови затруднения, а жената, с която живеел на семейни начала, била на трудов договор срещу минимална заплата. През цялото време бил разстроен не само за себе си, но и за семейството си, притеснен как наложената му ПАМ ще рефлектира върху тях. Чувствал се емоционално негативно, когато му се налагало да иска заем, за да може да покрива текущите си нужди в исковия период. Допълнителен разход представлявали хонорарите за правна защита, което наложило да вземе сума от 3000 лв. от възрастните си родители, на които вместо да помага, се превърнал в тежест. В резултат на всичко това С. станал друг човек — с разклатено здраве, затворен, потиснат, напълно неспособен да живее пълноценно живота си, който и до ден днешен не може да се отърси от тези си притеснения и страхове.

За претърпените душевни страдания, стрес, малоценност, унижено достойнство и опетнено име в обществото, в резултат на неоснователно наложената ПАМ, претендира обезщетение в размер 7000 лв. за периода от 06.07.2022 г. до 24.04.2023 г., през който С. бил в постоянно стресово състояние, което му пречело да работи и да общува пълноценно с близките си, отдалечило го от тях, причинило му епизодични физиологични неразположения, болки, проблеми с паметта и други с психо - соматичен характер, както и „тревожно - депресивно разстройство“, удостоверени с Амбулаторен лист № 1708 от 29.11.2022 г.

За претърпените болки и страдания, негативни преживявания, унижение и стрес, претендира обезщетение в размер на 7000 лв., ведно със законната лихва от датата на отмяна на ПАМ на 24.04.2023 г. до окончателното му изплащане. Претендира разности.

Ответникът Столична дирекция на вътрешните работи оспорва исковата молба в писмен отговор от 11.10.2023 г., чрез юрк. Д.. Счита, че не са налице елементите от фактическия състав на отговорността на държавата за вреди по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, вкл. поради липса на доказателства за реално претърпени вреди. Твърди, че освен приложения амбулаторен лист № 1708/29.11.2022 г., не са ангажирани други медицински документи, въпреки, че поставената диагноза изисквала проследяване на пациента. Съществувало съмнение относно причинителя на така описаното от лекарския специалист състояние на ищеца – описаното в листа комочио или наложената ПАМ. Липсвала причинно-следствена връзка между наложената ПАМ и

твърдяните вреди. Не ставало ясно дали психическото състояние на ищеца не се е влошило от други факти, предшестващи налагането на процесната ЗППАМ, тъй като в периода от издаване на първото СУМПС през 2012 година до 2022 година, на С. са издадени 15 броя АУАН, 32 броя фишове, 2 броя ЗППАМ и 14 броя НП за нарушения на Закона за движение по пътищата (ЗДвП), поради което твърдяните вреди можело да произтичат и от някой друг издаден административен акт срещу него, с оглед на многобройните такива. Алтернативно, оспорва размера на претендираното обезщетение, тъй като претендираните неимуществени вреди били общо описани и можело да се причинени от други фактори. Претендира за отхвърляне на исковете и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище неоснователност и недоказаност на исквата претенция поради липса на причинно-следствена връзка на вредите с наложената ПАМ.

Административен съд София град, съобразно наведените от страните факти и обстоятелства и приложените от страните доказателства, намира следното от фактическа страна:

Установява се от Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 668224 на полицейски орган при ОПП-СДВР, че на 06.07.2022 г., в [населено място], в 23:30 часа, служителят установил Т. Т. С., ЕГН [ЕГН], като водач на лек автомобил марка „Пежо“, модел 206, рег. [рег.номер на МПС], да управлява по [улица], с посока на движение от С. скоростна тангента към АМ Х., и при проверка на пътен възел Околовръстен път с Drugtest 500, АРПК-0021 бил отчетен положителен резултат за употреба на бензодиазепин – нарушение на чл.5, ал.3, т.1, предл.2 от ЗДвП. Издаден бил талон за изследване № 107127 за ВМА. Било иззето СУМПС №[ЕИК].

Въз основа на така съставения АУАН от 06.07.2022 г. е издадена Заповед № 1908 от 06.07.2022 г. на полицейски орган при ОПП – СДВР, с която ищеца на основание чл.22 от ЗАНН и чл.171, т.1 „б.“ от ЗДвП е наложена ПАМ „Временно отнемане на свидетелство за управление на МПС №[ЕИК], но за не повече от 18 месеца“. Заповедта е връчена на 06.07.2022 г.

Според докладна записка от 07.07.2022 г. на Х. Х. – мл.автоконтрольор в ОПП-СДВР след положителния резултат от теста С. е съпроводен от полицейските органи до ВМА, където дал кръв за изследване, след което бил отведен до 05 РУ-СДВР – за образуване на досъдебно производство по чл.343б, ал.3 от НК.

Върху придружително писмо рег. № УРИ 4332р-37584 от 08.07.2022 г. за изпращане на административнонаказателната преписка до началника на 05 РУ-СДВР за образуване на ДП се съдържа ръкописно отбелязване за получаване на СУМПС на 09.05.2023 г. (л.49).

Не е спорно, че Заповед за № 1908 от 06.07.2022 г. на полицейски орган при ОПП-СДВР е отменена с Решение № 2780 от 24.04.2023 г. по адм.д. № 7046/2022г. по описа на АССГ, влязло в сила като необжалваемо.

В приобщеното адм.д. № 7046/2022 г. по описа на АССГ се съдържа съдебна химикотоксикохимична експертиза рег. № И-842 от 27.01.2023 г., изготвена по досъдебно производство № 1036/2022 по описа на 05 РУ-СДВР, възложена с Постановление от 09.09.2022 г. Заключение е, че от извършените изследвания на предоставени биологични проби на кръв и урина, взети от Т. Т. С., ЕГН [ЕГН], на 07.07.2022 г., в 00:40 часа, не се установява наличие на наркотични/упойващи

вещества и психоактивни медикаменти.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

Съгласно чл.1, ал.1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ за дейност на ответната администрация, следва да са налице трите елемента от правопораждащия фактически състав: 1.незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице; 2. имуществени или неимуществени вреди и 3. пряка причинна връзка между тях. Правото на обезщетение възниква за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането – чл.4 от ЗОДОВ. Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с противоправното поведение, а непосредствени – следващите по време и място неправомерния резултат.

С аргумент от чл.154, ал.1 от ГПК, вр. чл.144 от АПК в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а на съда - да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав на предявения иск обуславя неговата неоснователност.

Относно релевантните елементи от фактическия състав на отговорността на държавата по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ съдът кредитира приета по делото съдебно-медицинска експертиза (СМЕ) от 21.11.2023 г. като компетентно изготвена, неоспорена от страните и съответна на представен от ищеца Амбулаторен лист № 1708 от 29.11.2022г. с поставена диагноза: Паническо разстройство /епизодична пароксизмална тревожност и назначена терапия: К. 20мг сутрин, Атаракс 25мг-1/2 тб. при нужда, психотерапия.

Вещото лице е извършило личен преглед на ищеца на 16.11.23г., от 18.00ч. до 19.30ч. в психиатричен кабинет на 3 Д. ЕООД, ул. Искър, №22, [населено място], при който той съобщил, че „на 06.07.22г. на Б. шосе, на път за работа като шофьор на камион, го спрели и доброволно направил тест за наркотици, който бил положителен за бензодиазепини. Изненадал се, тъй като никога не бил вземал лекарства и наркотици“. След като му било отнето СУМПС, бил закаран на 05 РУ-СДВР за 24 часа. Не могъл да изпълни работния курс с камиона и работодателят го съкратил след десетина дни. Останал без работа и без доходи. Семейството му го подозирало, че взема наркотици, което го съсипвало като човек, защото никога не бил употребявал наркотици. Месец след отнемането на книжката, започнал да получава паник атаки, вследствие на което четири пъти по спешност ходил в „Пирогов“, където му поставяли успокоителни инжекции, защото имал силна тревожност, ускорено сърцебиене, задушаване и уплах. В следващите 3-4 месеца бил безработен. През тях многократно ходил при личната си лекарка, която го насочила към психиатър д-р С.. И към момента на прегледа ищецът съобщава, че изпитва огромен ужас, когато е проверяван от полиции.

Направеното от вещото лице обсъждане го е навело на заключение, че при Т. С. и към момента на прегледа на 16.11.23 г. се констатирали симптоми на Смесено тревожно депресивно разстройство, конкретно свързани с преживявания по повод наложена му ПАМ със Заповед № 1908/06.07.2022г. на мл. Автоконтрольор в ОПП- СДВР. Според експерта са останали да персистерат тревожност и дистимност, причинени от преживяното и последиците му. Вещото лице определя продължителността на стреса

и последиците от него около година и четири месеца, като първоначално ищецът е имал панически атаки на фона на тревожно-депресивно разстройство. В резултат на антидепресивна и транквилизираща терапия паническите атаки се разреждали и намалели по интензивност до пълното им отзвучаване известно време след отмяната на заповедта за отнемане на свидетелството за правоуправление, но и до момента персистирило тревожно-депресивно разстройство.

Съдът кредитира заключението като съответно на Амбулаторен лист № 1708 от 29.11.2022г. за осъществен преглед от д-р К. С.. При прегледа С. посочил, че преди 4 месеца е отнета шофьорската му книжка поради установени бензодиазепини в кръвта. Впоследствие получил пристъпи на задушаване и стягане в гърдите, сърцебиене, покачване на артериалното налягане, страх, че ще получи инфаркт, ще умре, кризите били ежедневни за около месец, а към момента на прегледа били ежеседмични, трудно заспивал. Проведените изследвания от д-р С. констатирани пристъпи на вегетативна и конверзионна симптоматика, съпроводени със страх, дневни, неочаквани, тревожно очакване, без избягващо поведение, вечерно засилване на тревожността. Отбелязан е първи болестен епизод. Давност на симптоматиката от около 4 месеца преди датата на амбулаторния преглед. На С. е назначено медикаментозно лечение и психотерапия.

Вещото лице д-р Д. потвърждава в о.с.з. на 01.12.2023 г., че друга медицинска документация, извън коментирания амбулаторен лист (АЛ), не ѝ е предоставена. Въз основа на предоставения АЛ и проведен преглед на ищеца д-р Д. е категорична, че в резултат на преживяния стрес и последиците от него, един месец след отнемането на свидетелството за правоуправление, ищецът е започнал да получава паник-атаки - повтарящи се пристъпи на пароксизмална (внезапна) тревожност, съпроводени със соматизирани оплаквания като сърцебиене, болки в гърдите, задушаване, които са били ежедневни, без оглед на мястото и времето на получаването им, с различна продължителност. Тези пристъпи се разгръщали на фона на тревожно-депресивно разстройство, което се характеризирало с напрегнатост, тревожност, потиснатост, безсъние, самоизолираност и безсилие. Като причина за това и според думите на самия ищец вещото лице сочи оставането му без работа и доходи, „без семейство и без достойнство“. Вещото лице определя поставената от д-р С. диагноза като F 41.0 Паническо разстройство /епизодична пароксизмална тревожност/, респ. като съответна на тревожно-депресивно разстройство, според поясненията на експерта в о.с.з. Диагнозата наложила назначена терапия с антидепресант - К. 20мг и транквилизатор - Атаракс 25мг. Постепенно в резултат на терапията, след отмяната на заповедта, паническите атаки се разреждали до пълното им овладяване. Останали да персистират тревожност и дистимност (потиснато настроение), причинени от преживяното и последиците му.

В открито съдебно заседание вещото лице д-р Д. изразява категорично становище, че тревожно-депресивното разстройство на ищеца е отключено единствено поради отнемане на шофьорската му книжка (л.68). Основание за това намира в неговите обяснения по време на проведеното интервю, при което установила, че той непрекъснато преработва тази психотравмена ситуация в конкретни други ситуации. Определя този стресов момент като дълбоко личностен предвид последиците, до които довежда – оставане без работа и доходи. Според вещото лице ищецът прави разлика между отнемане на шофьорската му книжка и наказателно производство, като е искал да изчисти името си относно това, че не приема наркотици.

Установява се от показанията на свидетеля Я. Г. С. – майка на ищеца, че вечерта на 06.07.2022 г., около 21:00 часа, той тръгнал за работа – нощна смяна. Карал камион, с който зареждал големи хранителни вериги. Същата вечер й звъннал, за да каже, че е спрял за проверка и тестът отчел бензодиазепин – вид наркотик. Трябвало да се направи кръвна проба, за да се установи наличие на грешка, но този тест излязъл чак след 10 месеца. През това време определя състоянието на сина си като „ужасно“. Започнал да развива паник атаки, сърцебиене, сковане на ръцете, вдигал кръвно. Бил неспокоен целодневно и през нощта. След отнемане на книжката загубил и работата си, тъй като работел като шофьор, а без книжка трудно можел да си намери работа. Оставането без книжка му се отразило пагубно – физически и психически. От здраво и право момче започнал да пие доста лекарства.

Съдът намира, че показанията на св. С. следва да се преценят съобразно чл.172 от ГПК – при отчитане на евентуална нейна заинтересованост в полза на ищеца, предвид близката им родствена връзка. Съдът отчита противоречието между нейните показания и писмените доказателства по делото – конкретно АУАН № 668224 от 06.07.2022 г., според който ищецът управлявал лек автомобил марка „Пежо“, модел 206, рег. [рег.номер на МПС] , по [улица], с посока на движение от С. скоростна тангента към АМ Х., като бил спрял за проверка на пътен възел Околовръстен път, **в 23:30 часа**.

Не се установява съответствие по отношение на час, място на проверка (според свидетелката въпросната вечер маршрутът е бил Х.-К.) и основно – относно управляваното МПС. Следва да се даде вяра на писменото доказателство (АУАН), с характер на официален документ, а именно, че по време на проверката ищецът е управлявал лек автомобил, собственост на трето физическо лице, без да е изпълнявал трудови функции като шофьор.

Ищецът е представил копие от своя трудова книжка № 002, издадена на 30.03.2022 г. от „Ивест транс“ ЕООД, от която се установява, че е назначен от този работодател на 30.03.2022 г. на длъжност „автомонтьор“, като правоотношението е прекратено на 22.07.2022 г.

С придружително писмо от 26.10.2023 г. за изпращане на административнонаказателната преписка до съда ответникът е приложил съставен на 14.06.2022 г. АУАН срещу ищеца Т. Т. С., според който той е управлявал товарен автомобил М. А., рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „Темелков авто“ ООД. АУАН от 14.06.2022 г. е съставен за нарушение на чл.137а, ал.1 от ЗДвП, като от него се установява, че ищецът притежава СУМПС от категории М1, М2, М3, N1, N2 и N3 – за превоз на пътници с повече от 8 места за сядане и с технически допустима максимална маса над 12 t. Този официален документ прави логично твърдението на ищеца за трудовата му ангажираност като „шофьор“ на тежкотоварни камиони, но на 06.07.2022 г. той не е спрял за процесната проверка като водач на такъв камион. Също обективен факт е, предвид представеното копие от трудова книжка, че трудовото му правоотношение е прекратено на 22.07.2022 г. – малко след инцидента от 06.07.2022 г. Трудовата книжка съдържа отбелязване, че ищецът е назначен на работа от друг работодател на 24.10.2022 г., т.е. след три месеца. Независимо от характера ѝ на частен документ, без обвързваща съда доказателствена сила, съдът кредитира този документ, тъй като въз основа на него се изготвят документи до държавни

органи (чл.62, ал.3 от Кодекса на труда).

Въз основа на АУАН от 14.06.2022 г., приложени към молба на адв. Т. от 08.12.2023 г. трудов договор от 30.03.2022 г. с „Ивдест транс“ ООД и заповед за прекратяването му от 20.07.2022 г. и свидетелските показания съдът приема за категорично доказано, че ищецът е работил като шофьор. Логично е в причинно-следствена връзка с така заеманата от него длъжност, именно отнемането на СУМПС да е основна и единствена причина за оставането му без работа за период от три месеца след 20.07.2022 г. – доказано чрез копие от трудовата книжка.

Съдът не кредитира приложените към молба на адв. Т. от 08.12.2023 г. медицински документи. Два от тях са с дата 24.11.2023 г., която е неотнормима към исковия период. В други е отбелязано, че ищецът Т. С. е на 29 години, което означава, че са изготвени след 07.05.2023 г.

По изложените съображения съдът приема, че относно претърпените от ищеца неимуществени вреди, в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с отнемането на СУМПС със Заповед № 1908/06.07.2022г. на мл. автоконтрольор в ОПП- СДВР следва да кредитира *основно* приетото по делото заключение на СМЕ. Касае се за експертно мнение на специалист от съответната област, за която съдът не разполага със специални знания, скрепено със санкцията по чл.291 от НК. Вещото лице подробно разяснява методите си на изследване и обсъждане, както и поради какви причини приема, че документираното при ищеца с АЛ от 29.11.2022 г. тревожно-депресивно разстройство е в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка именно с отнемането на СУМПС. Предвид резултатите от съдебна химикотоксикохимична експертиза рег. № И-842/27.01.2023 г. по досъдебно производство № 1036/2022 по описа на 05 РУ-СДВР, според която в кръвта и урината на Т. С. не се установява наличие на алкохол или на упойващи вещества, съдът приема за житейски логични твърденията на ищеца, че първоначално е бил шокиран от положителния тест на бензодиазепин. Обективен факт е, че положителният тест е от 06.07.2022 г., кръвна проба е взета на 07.07.2022 г., в 00:40 часа, *но резултатите от нея са обективирани едва на 27.01.2023 г.* В период от близо половин година (6 месеца) ищецът е живеел в несигурност, подсилена от вмененото му нарушение в употреба на наркотици. Логично е в този период той да е изпитвал твърдените от него стрес, чувство за малоценност, унижено достойнство и опетнено име в обществото, поради това, че тестът му за наркотици на 06.07.2022 г. се е оказал положителен. Конкретно претърпените неимуществени вреди, както и причинно-следствената връзка между тях и отменената като незаконосъобразна Заповед № 1908/06.07.2022г. на мл. автоконтрольор в ОПП- СДВР, съдът приема за безспорно доказани от приетата по делото СМЕ и поясненията на вещото лице д-р Д. в о.с.з. на 01.12.2023 г.

Поради заинтересованост в показанията на св. С. и коментираниите по-горе противоречия между тях и писмените доказателства по делото, вкл. некоректното посочване от страна на самия С. пред в.л. д-р Д., че вечерта на 06.07.2022 г. е управлявал камион, съдът намира за *недоказани* следните твърдения в исковата молба: към момента на налагането на ПАМ ищецът е

очаквал да бъде повишен и назначен на по-отговорна и по-високо платена длъжност; жената, с която живеел на семейни начала, била на трудов договор срещу минимална заплата и го напуснала след като загубил работата си; твърденията, че е искал заеми, за да може да покрива текущите си нужди в исковия период, вкл. от възрастните си родители (разпитаната като свидетел майка е на 50-годишна възраст).

В пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с наложената му на 06.07.2022 г. ПАМ са следните негативни последици: ищецът е загубил работата си като „шофьор“ и е бил безработен в продължение на три месеца след 22.07.2022 г., през който период е логично да е изпитвал финансови затруднения поради липса на трудови доходи. В продължение на 6 месеца след отнемане на СУМПС ищецът не е получил резултат от кръвната си проба, през който период е разбираемо да изпитва силни притеснения и несигурност. Посредством СМЕ се доказва, че именно в този период сериозно се е влошило здравословното му състояние – основно психическото, била му поставена диагноза тревожно-депресивно разстройство, придружено със соматизирани оплаквания – болки в гърдите, дишането, главата. Установеното от вещото лице д-р Д., че ищецът непрекъснато е преработвал тази психотравмена ситуация, обяснява логично твърденията му, че през периода на отнемане на СУМПС ищецът е станал друг човек — с разклатено здраве, затворен, потиснат, напълно неспособен да живее пълноценно живота си, който и до ден днешен не може да се отърси от тези си притеснения и страхове. Това състояние неминуемо е съпроводено с твърдените от ищеца душевни страдания, стрес, чувство за малоценност, унижено достойнство и опетнено име в обществото, установени посредством СМЕ, вкл. в причинно-следствена връзка с отнемането на СУМПС със Заповед № 1908/06.07.2022г. на мл. Автоконтрольор в ОПП- СДВР.

По изложените съображения съдът приема за доказани елементите от фактическия състав на отговорността на държавата за вреди по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Съвкупната преценка на събраните по делото доказателства установява по категоричен и безпротиворечив начин житейски логичните твърдения в исковата молба за изпитани негативни емоции от оставането на ищеца без СУМПС. Притесненията му са били особено интензивни в период от 6 месеца – до излизането на 27.01.2023 г. на отрицателния резултат от кръвните тестове. В три от тези месеци ищецът е останал без работа, в пряка причинна връзка с отнетото СУМПС, което логично обяснява появилите се здравословни проблеми, доказани категорично посредством СМЕ. Независимо, че често не могат да се разграничат изпитваните неприятни емоции от няколко източника (в случая отнемане на СУМПС и наказателно обвинение) съдът приема, въз основа на поясненията на в.л. д-р Д. в о.с.з. на 01.12.2023 г., че се доказват ясно разграничими неимуществени вреди, претърпени конкретно във връзка с отнетото СУМПС. Неблагоприятно въздействие на следните неимуществени вреди следва да бъде съобразено при определяне размера на неимуществените вреди по смисъла на чл.52 ЗЗД: ищецът е загубил работата си като „шофьор“ и е бил безработен в продължение на три месеца след 20.07.2022 г., в продължение на 6 месеца след отнемане на СУМПС ищецът не е получил резултат от кръвната си

проба, и именно в този период сериозно се е влошило здравословното му състояние – основно психическото, която травма той продължава да преработка през целия исков период от 06.07.2022 г. до отмяната на ПАМ на 24.04.2023 г.

Неоснователно е възражението на ответника, че емоционалното и психическо състояние на ищеца не би могло да бъде увредено съществено поради съставените му многобройни актове, наказателни постановления и ПАМ-е (справка – картон на водача на л.21-26). В тази връзка съдът кредитира т.3 от заключението на СМЕ, според което дори да се приеме тезата на ответника, че актовете са на ищеца, то това би оказало малко влияние върху психичното му състояние в сравнение с психотравмата, която му е нанесена с отнемане на свидетелството за правоуправление. Не може да се твърди, че има натрупване на психотравмени преживявания отпреди 06.07.22г., а преживяната ЧМТ с комоцио, преди 14г., на 15-годишна възраст, не е дала отражение върху описаното от ищеца психично състояние в исковата молба и няма отношение към този проблем.

Размерът на обезщетението според чл.52 ЗЗД следва да се определи от съда *по справедливост*. Съобразно задължителните указания, дадени в т.ІІ от ППВС № 4/1968 г. понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Справедливият размер на обезвредата следва да почива на обективни критерии и да бъде адекватен от претърпените вреди. Обезщетението трябва е съразмерно с вредите и да отговаря, както на конкретните данни по делото, така и на обществените представи за справедливост. В съдебното производство по присъждане на обезщетение посочените неимуществени вреди следва да намерят материален израз, който законът в нормата на чл.52 ЗЗД определя „по справедливост”, макар неимуществените вреди да нямат стойностно изражение и да не подлежат на аритметично изчисляване.

Съдът съобразява, че по повод повдигнатото обвинение в дребно хулиганство ищецът е изпитал интензивен стрес и притеснения в продължение на 3 месеца поради оставането си без работа и в следващите 6 месеца преди да излезе отрицателния кръвен резултат. Както се потвърждава от АЛ от 29.11.2022 г. и заключението на СМЕ първоначално кризите са били ежедневни в продължение на около 1 месец, след което са станали ежеседмични. Според д-р Д., постепенно, в резултат на медикаментозната терапия и *след отмяната на ПАМ*, паническите атаки са се разрешили до пълното им овладяване (л.64).

Въз основа на съвкупната преценка на доказателствата по делото съдът приема, че в рамките на целия исков период от 06.07.2022 г. до 24.04.2023 г. психичното състояние на ищеца се е влошило, затворил се, ограничил обществените си и професионални контакти, престанал да спи и изпитвал притеснения за репутацията си в обществото, като особено интензивни претърпените болки и страдания са били през първите 6 месеца.

При определяне на обезщетението, което да репарира причинените

неимуществени вреди на ищеца, следва да се отчетат характерът и степента на увреждането, начинът и обстоятелствата, при които е получено, продължителността и интензитетът на въздействие чрез предприетите незаконосъобразни правни актове и действия на ответната страна, комплексният ефект на всички тези действия върху ищеца, общественото и социалното му поведение и положение, като се съобрази и че неговият размер не следва да бъде източник на обогатяване на пострадалия (така решение № 532 от 24.06.2010 г. по гр. д. № 1650/2009 г. на ВКС, решение № 356 от 9.12.2014 г.- по гр. д. № 2946/2014 г. на ВКС, решение № 28 от 6.02.2018 г. по гр. д. № 1639/2017 г. на ВКС и др.).

Съдът съобразява и решения по идентични казуси, както следва:

Решение № 10491 от 01.11.2023 г. по адм. д. № 7055/2023 г., III отд. на ВАС (присъдено обезщетение за неимуществени вреди в размер на 1000 лв. за незаконосъобразно отнемане на СУМПС в периода от 09.01.2022 г. до 04.04.2022 г.); Решение № 11071 от 13.08.2020 г. по адм. д. № 10026/2019 г., III отд. на ВАС (присъдено обезщетение за неимуществени вреди в размер на 500 лв. за незаконосъобразно отнемане на СУМПС в периода от 06.06.2017 г. до 23.04.2018 г.); Решение № 14581 от 04.12.2014 г. по адм. д. № 3595/2014 г., III отд. на ВАС (присъдено обезщетение за неимуществени вреди в размер на 1000 лв. за незаконосъобразно отнето СУМПС).

При съобразяване с цитираната релевантна съдебна практика и спецификите на случая, свързани с професионалната дейност на ищеца, оставането му без работа и доходи, поставената му диагноза тревожно-депресивно разстройство, при която ищецът е изпитвал интензивни душевни терзания в продължение на 6 месеца до излизане на отризателен кръвен тест, но и след това – до отмяната на заповедта на 24.04.2023 г., съдът намира за справедливо обезщетение на претърпените от него неимуществени вреди, които са в пряка и непосредствена причинно следствена връзка с отменена като незаконосъобразна Заповед № 1908/06.07.2022г. на мл. Автоконтрольор в ОПП- СДВР, **сумата от 3000 лв.**, съпоставима със сумата по Решение № 10491 от 01.11.2023 г. по адм. д. № 7055/2023 г., III отд. на ВАС. За разликата до предявения размер от 7000 лв. искът следва да бъде отхвърлен.

Съгласно задължителното тълкуване, дадено в т. 4 от Тълкувателно решение № 3/2004 г. по тълк.д. №3/2004 г. на ОСГК на ВКС, при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане, е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаваните административни актове. Ето защо претендираното обезщетение следва да се присъди със законната лихва, считано от 24.04.2023 г. до окончателното му изплащане.

При този изход на спора ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сторените разноски за държавна такса в размер на 10 лв. за образуване на съдебното производство и 470 лв. за СМЕ. Ищецът претендира направени разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв., което е минималният размер по чл.8, ал.1, вр. чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1 от 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и

напълно съответства на фактичестката и правна сложност на спора, развил се в две открити съдебни заседания с извършване на съответните процесуално следствени действия.

Доколкото съгласно чл.10, ал.3 ЗОДОВ на ищеца се дължат разноски за адвокатското възнаграждение единствено съобразно уважената част от иска, то същите следва да бъдат присъдени в размер на 428.57 лв. Тази сума съответства на уважената част от иска 3000 лв. съобразно исковата претенция от 70000 лв. при сторени разноски за адвокатско възнаграждение от 1000 лв.

На основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. съгласно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во отделение, 69-и състав,

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място], [улица], да заплати на Т. Т. С., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. А. Т. от САК, на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ обезщетение за неимуществени вреди в размер на 3000 (три хиляди) лв., претърпени в периода от 06.07.2022 г. до 24.04.2023 г. в резултат на Заповед за № 1908/06.07.2022 г. на полицейски орган при ОПП – СДВР, ведно със законната лихва от 24.04.2023 г. до окончателното изплащане, както и на основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ разноски в размер на 10 лв. държавна такса, 470 лв. възнаграждение за вещо лице и 428.57 лв. за адвокатско възнаграждение.

ОТХВЪРЛЯ иска за разликата до предявения размер от 7000 лв.

ОСЪЖДА Т. Т. С., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. А. Т. от САК, да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място], [улица], на основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: